

SITKEI HÍREK

A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja

VII. évfolyam • 1. szám • 2009. június

Célok és törekvések a falu életében

– beszélgetés Morgós István polgármesterrel.

Morgós Istvánt 2 és fél évvel ezelőtt választotta meg a falu többsége polgármesternek. Két és fél év nem nagy idő egy falu „kormányzásában”, mégis sokan gondolják úgy, hogy már ezalatt a rövid idő alatt is történtek jó intézkedések a faluban.

– Te milyen érzéssel tekintesz vissza erre a két és fél évre?

– A kezdeti nehézségek, a képviselő-testületen belüli nézetkülönbségek oldódása után, úgy érzem kialakult egy olyan együttműködés

rekek, amellyel, hogy iskolabusz szállítja őket, kapnak még buszbérletet is, hogy ne okozzon problémát, ha valami miatt nem tudják igénybe venni az iskolabuszt.

Jó dolog az is, hogy a legkisebbek helyben járhatnak óvodába, miután óvodánk a sárvári Vármelléki Óvoda tagóvodájaként működhet tovább. Így megmaradhatott az óvodához tartozó konyha is, ami önállóan működve nem csak az óvoda, hanem az idősok étkeztetésében is fontos szerepet tölt be. Az iskola hiányát

Morgós István polgármester Veres András megyés püspökkel

az önkormányzatban belül, ami lehetővé teszi az építő munkát, az új kezdeményezéseket.

– Többé-kevésbé tudatában vannak a falubeliek a fontos történéseknek a falu életében, mégis, ha össze kellene ezeket foglalni, miket említenél meg?

– Az egyik jelentős változás, ami fájó pontként érintette a falut, az iskola megszűnése volt. A gyerekek kis létszáma miatt nem tudtuk megtartani az iskolát. A rosszban azonban említhetünk pozitív dolgot is. Sárvár, Porpác és Bögöt részvételével tagjai vagyunk az oktatási társulásnak, ami lehetővé teszi, hogy a Sárvárra járó gyerekek után emelt normatívát kapjanak az intézmények, ami jobb feltételeket teremt a nevelő munkához. A sitkei gyere-

a művelődési házban szervezett gyermekprogramokkal igyekszünk ellensúlyozni, illetve heti rendszerességgel működik a könyvtár is, ahol számítógépek segítik a gyerekek tanulását, szabadidős tevékenységét. Idén is szervezzük nyári táborát a gyerekeknek, amelynek költségét részben az önkormányzat, részben a megye állja, így a 24 ezer Ft-os költségből a szülőknek csak 6 ezer Ft-ot kell fizetni.

– Milyen környezeti feltételekkel, intézkedésekkel igyekeztek könnyíteni a falu életén? A mai nehéz gazdasági helyzetben van-e lehetőség az infrastruktúra fejlesztésére?

– A falu önálló pénzeszközökkel nem tudna sok mindent elérni, de pályázatokkal lehet pénzt szerezni. (Folytatás a 2. oldalon)

TARTALOM

- Célok és törekvések 1-2 l.
- Köszöntő 2. l.
- Bemutatjuk
Sitke plébánosát 3-4. l.
- Tisztújító
közgyűlést tartott 4. l.
- Isten hozta... 5. l.
- Kézműves kiállítás 6. l.
- Ne a hamut őrizzük 6. l.
- Véleményem szerint 7. l.
- Rohonci emlékeim 8-9. l.
- Lesz újra
varázslatos est 9. l.
- Megyés ispánok... 10-11. l.
- Teke hírek 11-12. l.
- Évfordulóhoz
közeledik 13-14. l.
- Falunap 14. l.
- Gokartos
száguldozó 15-16. l.

Célok és törekvések a falu életében

– beszélgetés Morgós István polgármesterrel.

(Folytatás az 1. oldalról)

Így sikerült a Dózsa György utcában az útburkolat elkészítése is. Pályázati pénzből szeretnénk majd a Petőfi utcai útburkolatot is felújítani, illetve ebből szeretnénk járdát építeni a Vadkert utcában. Ugyancsak pályázati pénzre számítunk az óvoda, illetve a művelődési ház tatarozásában, a falu virágosításában, parkosításában, illetve szeretnénk kialakítani a művelődési ház udvarában egy játszóteret a gyermekeknek. Pályázati pénzből szeretnénk felújítani a ravatalozót is, új kaput akarunk

Öt házhely talált gazdára a Dózsa utcában

építeni a bejáratához. A szemétszállítást a temetőkből az önkormányzat talán saját forrásból is meg tudja oldani. Kissé javítja a helyzetünket a sárvári kistérségben, – amely 32 települést foglal magában –, hogy megválasztottak a pénzügyi ellenőrző bizottság elnökének, így nagyobb rálátásom van a pénzügyekre, a pályázati lehetőségekre.

– Milyen újabb fejlemények vannak a szennyvíz-elvezetést illetően?

– Sajnos több társulások próbálkozás ellenére sem volt elegendő 10 év a szennyvízcsatorna kiépítéséhez. Az előtakarékossággal összegyűjtött pénz vagy megújított betétbe rakhatják a résztvevők, amely most talán eredményhez vezetne, vagy kivehetik lakásfelújításra. Sajnos a szennyvízcsatorna kiépítését jelentős állami támogatás nélkül nem lehetett volna finanszírozni. Állami támogatással azonban újra működik a falu szélén a szennyvíztelep, amely jelentősen csökkenti a szennyvíz elszállításának díját.

– Elég szép számban vannak a faluban szociális, kulturális rendezvények. Ezeket miből tudja az önkormányzat finanszírozni?

– A kistérség falvai 100.000 Ft-ot kapnak rendezvénycéllra, így ebből, részben saját erőből tudjuk fedezni ezeknek a költségét. A karácsonyi öregek napja, a falukarácsony, a falunap nagy népszerűségnek örvend a falu lakosainak körében, közelebb hozzák egymáshoz az embereket.

– Különösen jólesett az időseknek, hogy személyesen hívtad meg őket az öregek napjára.

– Talán ez is az oka annak, hogy szép számban vesznek részt az idősök ezen a rendezvényeken. – Fontosnak tartom, hogy odafigyeljünk

rájuk, mert sokan vannak a faluban. Más az, ha személyesen fordulunk hozzájuk, mintha csak egy személytelen meghívót kapnak. Ilyenkor egy kicsit el is beszélgetünk. Emellett odafigyelünk arra is, hogy aki egyedül él, segítség nélkül, esetleg beteg is, segítséget kapjon, ha kéri, tudunk biztosítani számára házi gondozást.

– Milyen az önkormányzat kapcsolata a civil szervezetekkel, az egyházakkal?

– Úgy érzem jónak mondható. Amiben lehet, támogatjuk a Nyugdíjas Klubot, a Kézimunka Szakkört is, illetve továbbra is fontosnak tartjuk a Citerazenekar és a Sportegyesület támogatását is. Az egyházakkal szintén jó a kapcsolatunk.

– Sok hasznos célt, törekvést soroltál fel, de úgy gondolom, önmagában kevés egy ember, még ha az polgármester is, ennyi teendő megvalósításához.

– Valóban szükség van összefogásra, közös gondolkodásra, segítségre ahhoz, hogy minden eltervezett cél megvalósuljon, de úgy érzem, egyre többen vannak, akik segítenek a faluban, illetve amerre járok, a falu határán kívül is, amiért köszönettel tartozom.

– Mi pedig megköszönjük az elszántságot, a bizakodást, optimizmust és derűt, amivel az önkormányzatban a polgármesteri teendőket végzed.

Dr. Nagy Erika

Köszöntő

Sitke község lakói legutóbb 2006 decemberében lapozhatták a település újságját. Az eltelt időszak alatt a kiadványt megjelentető szervezet működési feltételei nem tették lehetővé, hogy továbbra is megjelenhessen a helyi újság.

Az időszaki lap hiánya egyre jobban érződött a község közéletében, az itt élők mindennapjaiban. A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület közössége és cselekvő lokálpatrióta tagjai elhatározták, hogy ezt az információs értéket nem hagyjuk elveszni, a „Sitkei Hírek” című helyi újságot ismét megjelentetik.

Arra vállalkoztunk, hogy a következő években rendszeresen olvashassák községünk lakói önkormányzatunk híreit, a falu közösségi, kulturális, sport- és közéleti eseményeiről szóló tudósításokat. A családokhoz negyedévenként eljutó újsággal a közérdekű tájékoztatást, a vélhetően sokakat érdeklő információk elérhetőségét, a velünk és általunk történt sitkei események, programok ismertetését szeretnénk megvalósítani. A digitális informatika és az elektronikus hírháló korszakában sem gondoljuk feleslegesnek a hagyományos formátumú újság rendszeres kézbeadását, hiszen az ebben foglaltak a legközvetlenebbül Nekünk, és Rólunk szólnak, a főszereplők Sitke lakói, az itt tevékenykedő szorgos emberek, a mi közösségeink.

Terveink és szándékaink sikeres megvalósításához kellenek az aktív, önkéntes segítők, kell az újságnak egy olyan „gazda” gondosságával szervező személy, aki a szerkesztés, a megjelenés munkáját összefogja, mozgatja. Ezt a feladatot vállalta Kiss László, akinek külön köszönetünket fejezem ki a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület, valamint Sitke község polgárai nevében egyaránt.

Kívánom, hogy a megújuló helyi lapunk, legyen a Mi lapunk, a Mi újságunk, amely váljon községünk, Sitke életének örömet is nyújtó és majdan hiteles dokumentumát jelentő kiadványává.

Kovács Ferenc

a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület elnöke

Sitkei gyermekek sikere

2009. május 13-án Sárváron a Művelődési Központban megrendezett Városi Kulturális Seregszemlén Szalai Márk mesemondásért kiemelt arany minősítést, Vörös Virág bronz minősítést kapott.

Másnap Gróf Annamária citerájátékát értékelte a zsűri ezüst fokozatra.

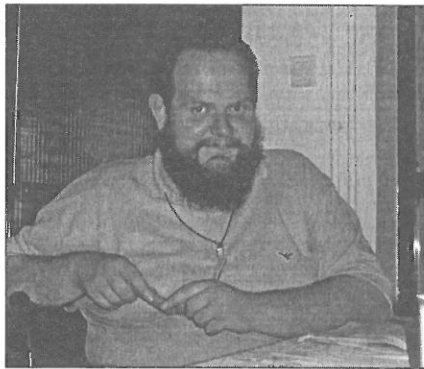
Gratulálunk.

Bemutatjuk Inzsöl Richárdot, Sitke plébánosát

2007. végén váratlanul érte a római katolikus egyházközség minden tagját a hír, hogy Marton István esperes úr helyére Inzsöl Richárd plébános urat helyezte a püspök úr.

Újságunk ismételt megjelenése lehetőséget adott arra, hogy eddigi életéről és az itt eltelt másfél évről kérdezzem a plébános urat.

Először is kérem, mondjon pár szót magáról, hogy az itt élő emberek jobban megismerhessék:

Inzsöl Richárd

Egy közeli kis faluból, Szelestéről származom. 1978. szeptember 26-án születtem. Egy öcsém van. Anyai nagymamékkal laktunk együtt, a mélyebb vallásos nevelést tőlük és főképp édesanyámtól kaptam. Édesapám váláshoz való kapcsolatát nagyban az határozta meg, hogy KISZ-titkár volt, s abban az időben ez a két dolog nem fért össze. De gyermekeit sohasem tiltotta a templomba járástól, már első osztályos koromban ministrálni jártam, negyedik-ötödik osztályos lehettem, mikor a sekrestyés teendőit is elláttam, miután bevonult katonának.

Kötődésemet a valláshoz, a hithez nagyban erősítette az akkori szelestei plébános, aki premontrei rendi szerzetesként került hozzánk, miután rendjüket 1951-ben betiltották. Észrevette, hogy nagyon fogékony vagyok a vallással, a hittel kapcsolatos dolgok iránt, és támogatólag fordult felém, beszélgetni hívott, könyveket adott. Nagyon szigorú, karakteres egyéniség volt, személyisége, stílusa, mely szerzetesi életéből fakadt, nagy hatással volt rám. 1989-ben új plébánosa lett Szelestének, neki az orgonálás, énekítés szeretetét köszönhetem. Hatodik osztályos koromtól egészen a gimnázium végéig jártam kántorkodni a szomszéd községekbe.

Az általános iskola után a pannonhalmi gimnáziumba felvételiztem, de sajnos nem vettek fel, ami akkor igen nagy törést jelentett számomra. Így kerültem a szombathelyi Kanizsai Dorottya Gimnáziumba. Az ott töltött évekre szívesen emlékszem vissza. Ekkor az Egyházmegyei Kollégiumban laktam, ahol

ismét premontrei rendi szerzetesekkel kerültem kapcsolatba. Ők olyan utat mutattak számomra, ami vonzónak tűnt. Ebben az időben alakult ki bennem, hogy a jó Isten egyházi szolgálatra hív, de ezt inkább szerzetesi közösségben tudtam elképzelni, sem mint egyedül, egy egyházközség élén. A gimnázium 4. osztályában döntöttem el, hogy a Premontrei Rendben leszek szerzetes, s aztán később pap. 1997 augusztusában Csornán kezdtem meg a felkészülést, melynek a beöltözés volt az első fontosabb állomása, szerzetesi névként a Péter nevet kaptam. A noviciátusi évet ott töltöttem, majd egyszerű fogadalmat tettem három évre. Ezután Pannonhalmára kerültem a főiskolára, amely életem legboldogabb, legemlékezetesebb időszaka volt. A főiskolák összevonása miatt átkerültem Budapestre, ahol az 5-6. évfolyamot végeztem el. Közben egy fél évet Angliában töltöttem, szintén egy premontrei rendi kolostorban, ahol főleg a nyelvtanulás, a rendtörténet, lelkiségtörténet megismerése volt a fő cél. 2001-ben tettem örökfogadalmat, majd 2002-ben diakónussá szentelt Várszegi Asztrik pannonhalmi püspök-főapát úr. Az utolsó fél év diakónusként a zsámbéki premontrei rendi plébániához kötött. 2003. júniusában Konkoly István püspök úr pappá szentelt Szombathelyen. Ezután a Premontrei Gimnáziumban tanítottam hittant és közben lekipásztori munkát is végeztem Szombathelyen, Toronyban és Nardán, majd 2005-ben felvételemet kértem az Egyházmegyébe. Hosszúperesztegen éppen üresedés volt, így odakerültem.

Mire kiismertem magam a hívők között, ismét áthelyeztek, a vásárosmiskei plébániára kerültem, ahonnan tavaly nyáron viszont már én kértem, hogy Gécére költözhessenek át.

Gondolom nem nagyon örült az áthelyezésnek?

Megmondom őszintén elég nagy törést jelentett, hiszen mire tervezgetni mertem, mire megismertem, kire számíthatok, ha gondom van, akkor kellett eljőnnöm Hosszúperesztegről. Megint egy teljesen új környezetbe kerültem, ahol ismét kellett másfél év, hogy megismerjek embereket, az egyházközségek gondjait, lehetőségeit.

Mi a véleménye arról, hogy egy-egy plébánosnak sokszor 7-8 egyházközség minden gondját-baját egyedül kell megoldania?

Ezen az én meglátásom szerint változtatni kellene, hiszen amit most mi végzünk, az tulajdonképpen arra jó, hogy statisztikailag legyenek a dolgok ellátva. Megvannak a községekben a misék, a temetések, a keresztlők, de a személyes lekipásztorkodásra nincs idő. Pedig úgy gondolom, vagy legalábbis remélem, hogy vannak olyan családok, emberek, akik

ezt igényelnék. Ezek a személyes beszélgetések adnának módot arra, hogy a régről maradt korlátokat, melyek a papok és hívők között voltak, áthidaljuk, és megértessük a hívőkkel, a hit nem csak abból áll, hogy templomba járunk. De ezt nem tudom bemutatni, elérni akkor, ha nekem is csak a vasárnapi misékre és temetésekre van időm.

Pedig úgy gondolom, a mai fiatalokkal sokkal könnyebb lenne a hitet és az Istent megközelíteni, megtalálni, mivel nekik már megvan a lehetőségük arra, hogy azzal az emberrel, aki ezt képviseli, egy személyesebb, közvetlenebb, kevésbé távolságtartó kapcsolatot alakítsanak ki. Ezért próbálok kapcsolatot keresni a gyerekekkel és a fiatalabb szülőkkel, hogy ne csak a múltat őrizzük, hanem a jövőt is építsük.

Nagyon fontosnak tartanám még az újonnan Sitkére települőkkel is felvenni a kapcsolatot, melyben nagyon számítanék a helyi értelmiségiek segítségére is.

Milyen véleménye alakult ki az itteni emberekről?

Sitkén nem jártam egyszer sem kinevezésem előtt, így teljesen ismeretlen helyre kerültem. De hamar az lett a benyomásom, hogy az összes hozzám tartozó falu közül itt a legfogékonyabbak, a legnyitottabbak az emberek a változás felé, amit az én személyem is jelentett. Ennek a falunak érzem, hogy van arculata, amit történelemszerető és -kutató emberként egyrészt annak tudok be, hogy itt élt valamikor a Felsőbüki Nagy család, akik a kastéllyal, kálváriával, templommal igényességet, szépséget hoztak ebbe a településbe.

Hatalmas szellemi tőkét érzek itt, nem lehet véletlen az, hogy a kultúra megőrzésére – gondolok a citerásokra, a hímző asszonyokra, a többi csoportra –, itt fordítanak a legtöbb energiát. Itt merem az új, szokatlan dolgokat, mint például az ige-istentiszteletet, elsőként bevezetni.

Milyen tervei vannak az elkövetkező időkre?

A legközelebbi terv, a Szentjánosbogár tábor sikeres lebonyolítása, ami azt hiszem nem kis feladat lesz, de remélhetőleg Sitke és lakosai csak profitálnak majd belőle.

Az épületekkel egyelőre nincsenek nagyszabású terveim, hisz elődöm, Marton István esperes úr munkájának köszönhetően ezek rendben vannak. Éppen azért, mert az utóbbi évek ezeknek az épületeknek a rendbetételével teltek el, úgy gondolom, most már a lelki építkezésnek jött el az ideje. Természetesen lesznek halaszt-hatatlan dolgok, melyeket meg kell oldani, például határozni kell a plébániánál lévő melléképületek sorsáról, de ezekről az egyházközség képviselőivel közösen szeretnék dönteni.

(Folytatás a 4. oldalon)

Tisztújító közgyűlést tartott a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület

Április 25-én a művelődési házban tisztújító közgyűlést tartott a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület, amelyen 34 egyesületi tag jelent meg.

Az egyesület alapszabálya úgy rendelkezik, hogy négy évenként új elnökséget és ellenőrző bizottságot választ a tagok összessége, a közgyűlés. A legutóbbi tisztújításra 2005. május 28-án került sor. A napirenden szereplő előadók sorát Kovács Ferenc elnök nyitotta meg, aki tartalmas előadásban számolt be az egyesület tevékenységéről és a választás óta végzett munkáról. Megállapította, hogy az alapító cél megvalósult, az egyesület a minőséget is tartani tudta. Láthatóak az eredmények és láthatóak azok a feladatok is, amelyek a szervezet előtt állnak. A kápolna megújult, a rendezvények sikeresek, jól működik a foci-csapat is. A szakosztály életképes, a támogatások és a pályára fordított fejlesztések jó helyre kerültek. (A lelátó, a labdafogó hálók, az öltözőépítés az egyesület segítségével valósult meg). Jó látni messziről – a Hercseg tetőről is –, hogy van élet a pályán, hogy jó helyen töltik szabadidejüket a fiatalok. Kell, hogy legyenek társadalmi szervezetek – mondta az előadó, amelyek erősítik az együvé tartozást, a faluközösséget. A faluközösségen múlt az is, hogy a kápolna nem lett kisajátítva anno mezőgazdasági célra. Kovács Ferenc örömet fejezte ki, hogy az épületet újból felfedezte az egyház így az egyházi funkciót is kap. Volt értelme a befektetett munkának, az összefogásnak. Az egyesület életében voltak kalandorok is

akik sorra kudarcot vallottak, mikor át akarták verni a jóhiszemű közösséget. Az egyesület visszavette a koncertszervezést, gazdálkodása stabil és felelősségteljes. A stabilitást bizonyítja, hogy a faluban működő többi civil szervezetet is támogatni tudja. Pénzügyi segítséget nyújtott a templom felújításához, a falikarok megvásárlásához, az Idősek Napjához, a nyári táborhoz, a falunaphoz, a Díszítőművészeti szakkör kiállításához és jubileumához, az emlékparkban rendezett megemlékezésekhez, a labdarúgó csapatok és a tekézők működéséhez. Az elnökség összeállította az augusztus 29-i Rockfesztivál programját, a zenekarokkal megkötötték a szerződéseket, a rendezvényt már a Savaria Kamevált sem keresztezi. Kovács Ferenc megköszönte az egyesületi tagok munkáját, és az iránta megnyilvánuló bizalmat, majd Alexa Károly szép szavaival zárta beszámolóját.

„Hogy esélyünk legyen életünket méltóképpen leélni, emberként és magyarként, ahhoz bízunk és hinnünk kell, hogy nemcsak a világ alakít bennünket, hanem mi is a világot.”

A második napirendi pont keretében **Martonfalvi Miklós** pénzügyi-gazdasági ügyintéző a 2008. évi pénzügyi beszámolót, a mérleget és az eredmény levezetését ismertette. A bevételek és a kiadások számszerű bemutatásából kiderült, hogy a bevételek meghaladták a kiadásokat, így az egyesület felhalmozott pénzeszközzel rendelkezik. **Pénzes László**, az ellenőrző bizottság elnöke az ellenőrzések tapasztalatiról adott számot. Jelentésében

hangsúlyozta, hogy az „anyaegyesület” és a labdarúgó szakosztály könyvelése szakszerű, az észrevételek tisztázásra kerültek, a labdarúgók könyvvitele vitatott, ezt egyesületen belül kell orvosolni. Ezt követően került sor a jelölő bizottság elnökének, **Gróf Gusztávnának** a választás előkészületéről szóló jelentésére. Gróf Gusztávné elmondta, hogy a régi elnökségi tagok közül Némethné Finta Piroska nem vállalta a jelölést és Pénzes László sem kíván részt venni az ellenőrző bizottság munkájában. Új jelöltekre tett javaslatot. Germánné Cseszkó Blanka, Pék Csaba és Pénzes László került fel a szavazólapra. Az ellenőrző bizottság elnökének Györgyi Jánost, tagjainak Gróf Gusztávnét és Vass Imrét javasolta a közgyűlés. A jelöltállítás után a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület közgyűlése titkos szavazással négy évre elnöknek Kovács Ferencet, ügyvezető-elnökhelyettesnek Morgós Istvánt, pénzügyi-gazdasági ügyintézőnek Martonfalvi Miklóst, titkárnak Gróf Lászlónét, elnökségi tagnak Gaál Tibort, Germánné Cseszkó Blankát, Gróf Gusztávot, Kiss Lászlót és Pék Csabát választotta meg. Az ellenőrző bizottság elnöke Györgyi János, tagja Gróf Gusztávné és Vass Imre lett. Morgós István ügyvezető-elnökhelyettes az elnökség 2009. évi munkatervét ismertette, amelyet vita nélkül fogadott el a közgyűlés.

Kovács Ferenc elnök zárszavában megköszönte a bizalmat és eredményes munkát kívánt a következő időszakra.

Kiss László

Bemutatjuk Inzsöl Richárdot, Sitke plébánosát

(Folytatás a 3. oldalról)

Ne tűnjék hanyagságnak vagy nemtörődomségnek, de fontosabbnak tartanám, hogy a lelki életben, a vallás gyakorlásában legyen változás.

Az már felvetődött, hogy egy szembe miséző oltárt készíttessünk, és a szentélyben egy új liturgikus teret alakítsunk ki, ugyanis van egy gyönyörű templomunk, amelyhez stílusban sem nagyon illik a jelenlegi berendezés. Ezzel csak templomunk értékét, szépségét növelnénk, ugyanúgy, mint a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület támogatásával megújult falikarokkal. Később az orgona felújítására is lehet gondolni, ha a Kántorképző Tanfolyamot Horváth Gábor és Kéthelyi Dániel sikeresen elvégzi, és vállalja a kántorizálást. A padokba új párnák kellenének, hiszen nagyon rossz állapotban vannak a mostaniak.

Azért nem mer hosszútávban gondolkodni, mivel Hosszúperesztegről is áthelyezték két év után?

Fiatal vagyok, így biztosan lesz még néhány állomás az életemben, de mindenestere jó pár évig szeretnék még itt maradni. Az elvem az, hogy haladjunk kisebb lépésekkel, de legyen idő a lelki életre.

Említette a Szentjánosbogár tábort, mondana róla néhány szót?

A Szentjánosbogár Mozgalom, egy országos szintű, katolikus, ifjúsági mozgalom, amelynek van egy, a jezsuiták pedagógiai módszereiből kidolgozott ifjúság- és gyermeknevelő programja, melyet sok plébánián alkalmaznak, főleg nagyobb városokban. A mai gyerekek világához alkalmazkodó módszerekkel, eszközökkel próbálják az evangéliumot az ő életükbe bevinni. A táborokat korcsoportban,

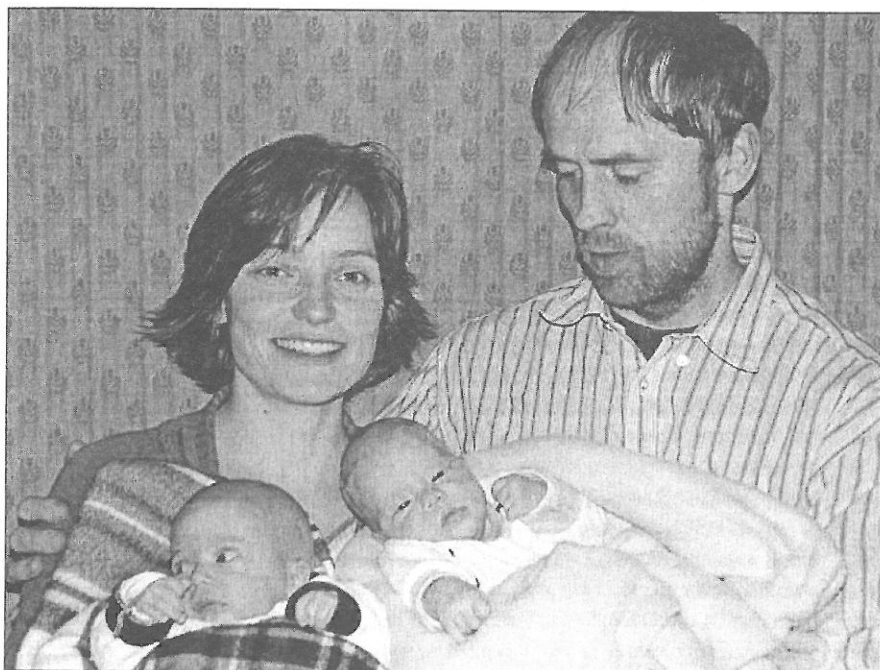
egy időben több helyszínen valósítják meg. Az általuk lebonyolított programokba be lehet tekinteni, a misék nyilvánosak, a gyerekek bevonásával történnek, ami közelebb viheti őket Istenhez, a valláshoz. De hasznos lehet Sitke szempontjából is ez a tábor, hiszen ha a befogadó családokról, a faluról pozitív benyomást szereznek, jó hírünket viszik országszerte. Elmondják, hogy ezen a környéken barátságos, befogadó emberek élnek. Akár hosszantartó barátságok is kialakulhatnak a gyerekek között. Ezért kérek mindenkit, akinek módjában áll, fogadjon be gyerekeket erre az öt napra június 28. és július 3. között.

Köszönöm, hogy közelebről megismerhetjük, és a Sitkei Hírek olvasóit is beavatta tervébe. Kívánom, hogy ezek a jó Isten segítségével meg is valósuljanak!

Gróf Lászlóné

Sitkeiek lettek

Isten hozta Horváth Gábort és családját!

Horváth család

„Ismeretlen ismerősként” is jellemezhetjük a katolikus plébánián élő fiatal házaspárt: Radimeczky Dórát és férjét, Horváth Gábort, valamint az ikreket: Júliát és Cecíliát. A templomból vagy hírből, azt hiszem, nagyjából mindenki ismeri őket, mégis valamilyen titokzatos homály veszi körül őket.

Gábor, lelkipásztori kisegítőként dolgozik itt – Inzsöl Richárd atya hívásának eleget téve. Az ide vezető út azonban nem túl egyszerű, úgyhogy kezdjük egy kicsit előbből.

Dóri Szombathelyen született, foglalkozását tekintve konduktor (mozgás-sérült gyerekekkel foglalkozó pedagógus). Nehéz, ám annál szebb hivatás, olyan, amit csak szívből, hihetetlen erővel és szeretettel lehet csak csinálni. Persze ha már pár szót beszélünk vele, megértjük, miért tudja ezt vállalni. Belső elkötelezettsége már korán gyakorlattá vált, hiszen gimnáziumi éveit alatti egyik barátnőjével megalapították a Hit és Fény nevű közösséget, ahol sérült gyerekekkel foglalkoztak. Ezt követően a Pető Intézetben tanult négy évig, majd Budapesten kezdett dolgozni. Munkájából kifolyólag számos külföldi kiküldetésen vett részt: járt Kanadában, Luxemburgban, Angliában, Írországon, Svédországban, Norvégiában. A nagy világjárás után hazatért, és Szombathelyen dolgozott a Korai Fejlesztő Központban, a Micimackó óvodában.

Ezután ismét a fővárosba került, hasonló munkakörbe. Ekkor ismerte meg Gábort a Margit-szigeten, a zenélő kútnál... Gábor pesti születésű, érdeklődő, nyitott, ahogy ő mondja „tipikus bika”, hiszen a szépség kiszolgáltatottja. Dóri nevetve meséli, hogy milyen nagy hatást tud rá gyakorolni egy finom vacsora, vagy egy jó bor. Kora ifjúságától fogva érdekelték a filmek, filmklubokba járt, a zene és a néptánc is központi szerepet töltött be életében, csakúgy, mint Dóriéban. Hosszú évekig szerzetesi hivatásra készült: először a gödöllői premontrei rendben, ahol az Adorján nevet vette fel, és teológiát tanult, 2003-ban otthagyt a Gödöllőt, és a Szentföldre indult biciklivel. Másfél hónap alatt felkereste a szent helyeket, s közben kalandokat és megpróbáltatásokat élt át. (Jeruzsálemben például egy hétig hajléktalanként élt...) Következő útja Rómába vezetett, szintén kerékpárral, s ez az út is tele volt szinte hihetetlen történetekkel. Ezeken az élményeken felbuzdulva újra jelentkezett a premontrei közösségbe: Csornára nyert felvételt (itteni neve Szilárd volt), s 2005-ig próbaidős szerzetesként élt, s tanított is a rend szombathelyi gimnáziumában. Itt sajnos olyan dolgokat kellett a renden belül testvérként, tanárként pedig az iskolában, kollégáival és a diákokkal együtt megtapasztalnia, melyek arra készítették, hogy ne tegyen örökfogadalmat, s hagyja ott ezt a kö-

zösséget. Így került haza Pestre, ahol drámapedagógiai végzettségéből kifolyólag egy bábszínházban dolgozott. S itt érkezünk el a már említett Margit-szigeti találkozáshoz, ahol is összefonódott e két izgalmas és tartalmas élet. Az események ezt követően felgyorsultak: a máriaremetei ikon előtt megtörtént a lánykérés, majd hamarosan az esküvő. Kezdetben Budapesten éltek, Dóri ekkor még sérült gyerekekkel foglalkozott a Csillagházban, amikor megtudták, hogy útban vannak a ma már 5 hónapos csöppségek: Júlia és Cecília. A két kislányt a következőképpen lehet jellemezni - legalábbis a szülők szerint. Cili olyan, mint egy filozófus, komoly, megfigyelő; Juli pedig mint egy bohóc, aktív, mosolygós baba. Míg nézem őket a kertben, ahol babakocsiban pihegnek a fák alatt, szűrt fény esik rájuk, mint egy impresszionista kép, olyan az egész....

Richárd atya – akit Gábor a premontrei közösségből ismert – hívta őket ide, hogy Gábor segítsen neki. Ennek eleget téve jöttek, de nem véletlenül Sitkére. Végignézték a plébánia területén szobajöhető összes ingatlant, s a sitkei tetszett a legjobban. A falu mint lakhely mindkettőjük számára kissé szokatlan, idegen: egyikük sem élt még ilyen kicsi, csendes helyen, mindketten megszokták a városi életet, a nyüzsgést. Ennek ellenére lelkesedéssel beszélnek az aranyesőről és az egyéb szépségekről a kertben mesélnek a pozitív fogadtatásról, a feléjük irányuló érdeklődésről, kedvességről, a kisközösségek előnyeiről, összetartásról, aktív közösségi életéről, programokról, melyekbe idővel majd ők is szeretnének bekapcsolódni. Legközelebbi tervük a június végi Szentjánosbogár tábor, melynek keretén belül gyerekeknek szereznek élményt, s ebben feltétlenül számítanak a falubeliek segítségére.

Gábor tervezi diakónussá válását, és egy lelkigyakorlatos ház kialakítását is – persze ez már a távolabbi jövő. Jelenleg a család a legfontosabb, a gyerekek megfelelő környezetben való nevelése, és a vallás.

Beszélgetésünk végén Gábor, - mintha Hamvas szólna belőle - nyugtázza, hogy minőségi életet mind spirituális, mind fizikai értelemben csak vidéken lehet élni... Reméljük a továbbiakban is így érzik majd!

Bedi Katalin

Cseszkó Józsefné kézműves kiállítása a Borostyánkertben

2009. április 4-én nyílt Cseszkó Józsefné (Linka Etelka) kézimunka kiállítása Sitkén a Borostyánkertben. Szépen elrendezett himzések, horgolások díszítik a falakat. A fogasokon kötött ruhák lógnak. Végignézni is sok időbe telik, nemhogy megalkotni ennyi darabot. Több évtized alkotását láthatják a vendégek, amelyeket rokonok, ismerősök adtak vissza egy kiállítás erejéig. Sok szép emlék fűződik egy-egy darabhoz. Eti mama bizonyítja, az idős emberek is tevékeny, hasznos életet élhetnek, és, hogy múltunk fontos alakítója jelenünknek. A kiállítás megnyitóra jöttek régi barátok, iskolatársak, rokonok és tanítványok is. Őket köszöntötte a következő szavakkal az alkotó.

„Köszönöm, hogy hívásomra ennyien megtszítottak jelenlétükkel.

Így 70 év felett a harmadik évszázot élve kicsit több lett a szabadidőm. Mivel nem akarom engedni, hogy gyötörjön a gond, a szomorúság, nem akarok zárkózottan élni, hát keresem a kapcsolódás lehetőségeit. Már felnőttek az unokák is, nincs szükségük a mama napi óvására.

Többet van az ember egyedül. Ilyenkor csak az emlékek vannak velünk. Hogy a téli napok elviselhetőbbek legyenek, hát elővettem újra a kézimunkát. Igaz, a szemem már nagyon nem a régi. Arra gondoltam, hogy kezemnek műveit megmutatom Önöknek is.

Köszönöm, hogy elfogadták meghívásomat és ezzel örömet szereztek nekem, Önöknek pedig remélem kellemes kikapcsolódás lesz ez az 1-2 óra. Isten ments, hogy dicsekvésnek vegyék e tettemet. Tudom, a sitkeiek ügyes kezűek, szorgalmasak. Mária a népművészet mestere, nyáron kézműves-ségre oktatják a gyermekeket... De hadd tisztelegjek az ősök előtt is. Otthon mindig azt láttam, hogy készülnek a csuhé szatyrok, söprűk, kosarak. Pörgött a rokka is, csattogott a szövőszék. Kiss Roza néni keze is folyton szebbnél szebb dolgo-

kat készített. Viki kedvencei a neccterítők voltak. Vannak itt szorgalmukról híres asszonyok, kiket joggal tarthatunk a virágok anyjának, Gazdag Erzsébet meséjét idézve.

Napjainkban a társas kapcsolatoknak úgyis híján vagyunk, azért gondoltam, hogy ez is egy jó alkalom arra, hogy beszéljünk, emlékezzünk.

Az idős korhoz hozzátartozik a múlt, az én múltam pedig a kézimunkáról szól, mint hobbiról. Nem tudtam úgy letelni, hogy valamit ne csináljak. Képes voltam hajnali háromkor kelni, hogy elkészüljenek a ruhák, pulóverek, himzések az ünnepi alkalmakra. Hiszen akkor még tanítottam, háztartást veztettem, vázlatokat írtam... Színjátzó gyermekeimmel szerepeltem Körmenen, Szombathegyen, Celldömölkön is. Saját gyermekeim bölcsőde, óvoda nélkül nőttek fel. Sajnos nagymama sem tudott segíteni. Anyám koporsója mellől vittek el szülni. Blanka mentett meg attól, hogy nem kellett hallanom, látnom, ahogy a fagyos röögök örökre eltakarják. Február volt.

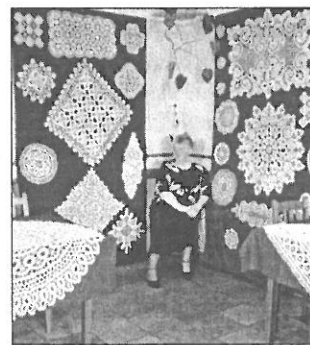
Boldog vagyok, hogy találkozunk. Hadd bizonyítsam be, hogy 70 felett is van élet, ügyesség, „csakazért” is.

Tudom ma más az igény, de tudják meg az unokák, érték volt az is, amit mi teremtettünk. Isten mentsen attól az időtől, amikor bontottam a padláról lehozott régi ruhadarabokat, készült belőle zokni, harisnya. Hiszen az életben volt háború, forradalom, padlássöpör, kenyértelenség.

Ha kemény szél is fúj, ha az emberi méltóság naponta törpül is, tartsunk ki, érezzük jól magunkat. Így együtt, a tavaszt élő futkározók, a nyarat élő szorgoskodók, az őszen ballagók. Egy a fontos, közös dolgunk, hogy szeressük, tiszteljük egymást, hogy téli álmunk – a nagy csönd – áldott legyen.

A kiállítás június közepéig látható.”

Blanka

Ne a hamut őrizzük, a lángot adjuk tovább

Művelődési Házunk 2008-ban az Oktatási és Kulturális Minisztérium pályázatán „Az élő népi kultúra reneszánsza-Tengertánc” program keretén belül népi játszótér, táncházak, kézműves foglalkozások szervezésére nyert támogatást. Nagy öröm és nagy szerencse egy ilyen kis falunak országos pályázaton nyerni. De remélhetőleg nem csak a szerencsének köszönhető az elismerés, hanem annak a munkának is, amelyet Művelődési Házunk és kulturális csoportjai végeznek a népi kultúra megmentése érdekében.

A pályázat révén 2008-ban szalmafonással, népi öltéstechnikákkal, adventi koszorúköttéssel, mézeskalácssütéssel ismerkedhettek meg községünk lakói, főleg a gyer-

mekek. Októberben és januárban a Boglya Népzenei Együttes fellépése után táncházba hívtuk a közönség apraját-nagyját a hegyfalu HÁNCSS Néptáncsoprot és a Gencsapáti Hagyományörző Néptáncsoprot tagjainak segítségével. Mindkét táncház nagyon jó hangulatban telt el. Februárban farsangi fánk sütésével próbálkoztunk a gyerekek nagy öröme, húsvét előtt pedig előkerültek a gicék a tojásfestéshez. A programsorozat utolsó állomásaként a Sitkei Citerazenekar Kulturális Egyesület tagjai állítottak májusfát Sitke község lakosainak tiszteletére. A májusfa alatt ismét a Boglya húzta a gencsapáti néptáncosoknak a talpalávalót. A vendég együttes vezetője, Varga Albin a

Művelődési Ház falain belül beszélt arról, milyen fontos hagyományaink megőrzése, éltetése. A két hagyományörző együttes műsora után ismét táncházzal zárult az est.

Programjaink célja az volt, hogy elérhető legyen a helyiek számára egy folyamatos, értékes szórakozási lehetőség, a kézműves, hagyományörző foglalkozások és táncházak keretében. Fontos, hogy közelebb kerüljenek egymáshoz a különböző korosztályok, jó együttműködés alakuljon ki gyerekek, fiatalok, felnőttek és idősek között a közös programok alatt. S mindezek eredményeképp elmondhassuk, nem a hamut őrizzük, a lángot adjuk tovább.

**Gróf Lászlóné
intézményvezető**

Véleményem szerint, ha szabad....

Vass Bernadett

Most induló sorozatunkban sitkei fiatalok véleményére vagyunk kíváncsiak. Vajon, hogy érzik magukat szűkebb pátriájukban? Mi a véleményük Sitkéről? Van-e számukra elég szabadidős program? Milyennek szeretnék látni Sitkét, például öt év múlva? Írásunkban Vass Bernadett és Rajki Georgina választott kérdéseinkre.

Mi a véleményed Sitkéről? – kérdezem Bernit:

A mi Sitkénk egy kicsike falu Sárvár mellett, mely az utóbbi időben egyre több lakóval bővült, főként a Vadkert utca térségében.

Az év során sok izgalmas program van, amelyre nemcsak a sitkeiek látogatnak el, hanem a szomszédos falvak lakosai is. Ilyen program például a húsvéti torna, a nyáron megrendezésre kerülő falunap, vagy a Borostyánkert Fogadó által szervezett nyárbúcsúztató rendezvény.

Sokan várják az augusztus utolsó hétvégéjén megrendezett Rockfesztivált is.

Rajki Georgina

Mit gondolsz a falu lakosait összetartó programok hatásáról?

Gróf Lászlóné, Erika néni kezdeményezéséből immáron hagyománnyá vált a kézműves tábor megrendezése. Az egyhetes programok az óvodásoktól a gimnazistákig lehetőséget nyújtanak a kreativitás kibontakoztatására. Emellett a tábor minden napján a gyerekeknek lehetőségük van saját korosztályukkal összemérni erejüket. A csapatversenyek alatt minden csapattagban feléled a győzni akarás, és egy emberként harcolnak az első helyért, valamint az azzal járó jutalomért, így hatalmas összetartás alakul ki.

Egy szintén összetartó hatással bíró program, az őszi óta tartó társastánc tanfolyam. Ezen a tanfolyamon 11 pár próbálja elsajátítani a társastánc fortélyait. Ezen a rendezvényen én magam is részt veszek, és úgy vélem, egy nagyon jó baráti társaság alakult ki.

Hogyan képzeled Sitkét 5 év múlva?

A jelenlegi helyzetből következőképpen úgy gondolom, egyre több ember jön a nagyvárosi élet pörgésétől menekülve a csendes falvak

nyújtotta békés környezetbe, és remélem Sitke is ezen falvak egyike lesz. Bízom benne, hogy egyre többen segítik a falu fejlődését. A fejlődés mellett Sitke képes lesz megtartani a hagyományait: például a Sitkei Citerazenekar tevékenysége nyomán ezek a tradíciók a növekvő generációk életének is részét fogják majd képezni.

Mi a véleményed Sitkéről? – faggatom Ginát:

Úgy vélem, a környező falvakhoz viszonyítva kulturális programok szempontjából rendkívül izgalmas. Ezek mellett Sitke nagyon szép vidéken fekszik, illetve Sárvár, Celldömölk közelségét tekintve is előnyös helyen terül el.

Hogy érzed magad Sitkén?

Mint már mondtam, Sitke bővelkedik a kulturális programokban. Ősszel a Borostyánkert Fogadóban a falu lakosai elbúcsúztatják a nyarat, ezen én is szívesen részt veszek.

A téli hónapokban családiasabb légkör alakul ki Sitke lakosai között, hiszen együtt várjuk a karácsonyt, és együtt ünnepeljük az újév beköszöntét.

Tavasszal ismét a jókedv uralkodik el rajtunk, mivel a húsvéti torna, és a húsvéti bál minden ember számára sok nevetést és örömteli pillanatot tartogat.

A faluban nyáron a legmozgalmasabb az élet, hiszen júliusban rendezik meg a falunapot, melynek lebonyolításában örömmel veszünk részt a barátaimmal.

Nyári estéim sem telnek unalmasan, mert röplabda meccseket szervezünk a saját szórakoztatásunk érdekében.

Augusztusban öt napon keresztül élvezhetjük a Művelődési Házban a tábor nyújtotta örömeit, majd a Rockfesztivált, melyen mindig részt veszünk a barátaimmal.

Összességében, úgy vélem Sitke a lehető legjobb hely, ahol élhetek, de ezt nem csak én, hanem a barátaim is így gondolják.

Milyennek képzeled Sitkét 5 év múlva?

Öt év múlva már 21 éves leszek. Úgy tervezem, hogy tanulmányaimat nem Sárváron, vagy Szombathelyen folytatom, hanem egy idegen városban, ami azt jelenti, hogy csak a hétvégéimet töltöm Sitkén. Ettől függetlenül remélem, az önkormányzat által kitűzött célok valóra válnak és Sitke megtartja sajátos hagyományait, de haladni is tud a modernizációval.

Vörös Zsófia

Végzős sitkei diákok

Az elmúlt napokban kilenc sitkei diák fejezte be középiskolai tanulmányait. Kilenc „vén diák” hátrahagyva tanárait, osztálytársait, a kopott padokat ballagott át valamelyik szívéhez közelálló felsőoktatási intézménybe, vagy választotta az élet iskoláját, a dolgozós hétköznapokat.

Hisszük, hogy felvértezve tudással, szorgalommal és erős akarattal a „szigorú tanító” elvárásainak is megfelelnek majd a hosszú út során.

Czupor Györgyné

Kopácsi Nikolett

Mórocz Zoltán

Sebesi Nándor

Czupor Szilvia

Fesler Barnabás

Fesler Gábor

Szabó Zsófia

Tóth Kornél

Vass Bernadett

Sitkei emlék:

Rohonci emlékeim 1951-1966.

A Rohonc. Előtérben a kanális és a gémeskút

Rohonc. Nem tudom, ki mire gondol, ha ezt a szót meghallja. Valószínűleg a legtöbb embernek egy ausztriai helység jut eszébe, vagy a szombathelyi Rohonci út. Aki viszont sitkei származású, bizonyára emlékszik még a Rohonc majorra, amit a Felsőbüki Nagy uraságok építtettek cselédek számára.

A lakások U alakban helyezkedtek el. A bejárat mellett volt még egy sor épület, mely négy vagy öt lakásból állt. Egy viszonylag nagyméretű földes szobából, egy piros téglával lerakott konyhából, kicsi kamrából és oszlopos tornácából álltak a családok lakrészei. Az 50-es években 17 család élt a Rohoncon. Az egymáshoz „tapasztott” lakásokat, vékony téglafalak választották el egymástól. Az udvar közepén állt a gémes kút, minden család onnét hordta be vödörben a vizet. Közös volt a kemence, ahol az asszonyok meghatározott sorrendben sütötték a kenyeret. A kemence fölött, a nyitott kéményben füstölték a sonkát, kolbászt, szalonnát. A közös udvar hátsó részében, sűrűn egymás mellett álltak az ólak. Mindenki tartott tyúkot, kacsát, néhányan pulykát is. Voltak akik a „szegények tehenét”, kecskét is neveltek. A hátsó udvart széles kökerítés határolta el a szomszédos család udvarától, illetve a kertész-kerttől. Ebben a zárt udvarban egy külön kis társadalomban éltünk. Ami ma már szinte elképzelhetetlen, több család közösen használt dió- és mák darálót, konyhai mérleget. Mivel kicsik voltak a lakások, a tornácok fokozott jelentőséggel bírtak. Nálunk ezen a tornácra a szoba ablaka alatt volt a gyalupad, ami téli estéken a konyhába került, így az a műhely szerepét töltötte be. Ott kapott helyet egy fászlada, sőt még egy kis tyúkol is. Ebben élt „Anyám

tyúkjá”. Meg is hálálta a jó világot, hiszen időnként a konyhába is bejöhettek, napon-ta tojt egy hófehér tojást. A tornác sarkában egy finom illatú tövis nélküli, rózsaszín rózsavolt, mely minden évben anyák napjára nyílt ki. Kislány koromban a konyha ablaka alatt leterített pokróc volt a játszó, majd később olvasó helyem. A tornácra, hokedlire rakott teknőben történt a nagymosás. Itt voltak kifesztve a szárogató kötelek. Édesanyám mosás közben énekelni szokott:

*Ó édes ibolyám
Mondd nékem szaporán
Mért jössz az erdőbe
Tavasszal oly korán.
Mert én oly kicsi vagyok
Azért sietek én,
Hogyha már más virág van
Nem néznek énfelém.*

Nagyon vártam mindig a szünidőt, mert Németh néni és Hencz néni unokája, a Magdi megérkezett Budapestről. Itt is volt egészen augusztus végéig. Rengeteg szép élményünk van ezekből az időkből. Kapcsolatunk fél évszázada tart. Egy nagyon jellegzetes munka maradt meg bennem:

Nyaranta a ponyvára kiterített babot szárították, majd csépelelték. Jó volt a ponyva szélén játszani, majd segíteni zsákba rakni a fehér babot. Ki ne emlékezne a nyár esti nagy játékokra, amikor „loptam kenyerez-tünk” óriási ricsajjal. Aztán, amikor Gizi néni hívta mosakodni a Réti gyerekeket, lassan elcsendesedtünk. Ekkor szólalt meg a citera hangja. Bíró Jóska bácsi vagy Réti Miska bácsi pengette hangszerét:

*Diófából van a, diófából van a ...
Vagy pedig a:
Kéket nyílik az ibolya nem sárgát...*

Júliusban érett nálunk a rengeteg Magdolna körte, amiből én magam is sok családnak vittem egy-egy szatyorral. Az ősz egyik legnagyobb eseménye a kukoricafosztás volt, amit kezdetben más helyiség híján a kiürített konyhába raktak hatalmas kupacba, és a szomszédok segítségével megkezdődött a fosztás. Mi gyerekek a kupac tetején ülve segítettünk, vagy élveztük a rendkívüli helyzetet. A falra akasztott petróleumlámpa gyér fényénél lassan elálmosodtunk.

Karácsony előtt általában minden családnál volt disznóvágás. Jellemző volt ez idő tájt a téli hajnalok malacvisítása. A perzselés szalmával történt. Megkaptuk a lehúzott disznókörmököt, amivel úgy játszottunk, hogy az ujjunkra húztuk őket. Varga néni özvegy volt, egyedül nevelte Irénkét és Marikát, ezért szinte mindenki vitt nekik kóstolót.

A várva-várt tavaszi napsütés megindította a hóolvadást. Ma is emlékszem az ereszkéről szaporán csöpögő vízcseppek jellegzetes hangjára. Megélnéül az udvar, sorra bújtak elő a pelyhes kis csibék, kacsák, pulykák. A családok sorra kipakolták a lakásokat és mindent tisztára meszeltek. A fal alját kékre, a tornácok téglalapját pirosra festették. Az ablakokba kitétek egy-egy muskátlit. Olga néni vadszőlővel futtatta be a tornácot, ami nagyon szép és hasznos volt, mert árnyékot adott. Gazdag néni szorgalmasan gyűjtötte a szederlevet a padláson tenyésztett selyemhernyóinak. Karáthné Mariska néni biciklivel hordta a Batthyány-majorból a finom házi túrót, amit a rohonci családok szívesen megvásároltak. Rádli bácsi vidáman énekelt és kurjongatott, mindenkit jó kedvre derített a viccelődése.

(Folytatás a 9. oldalon)

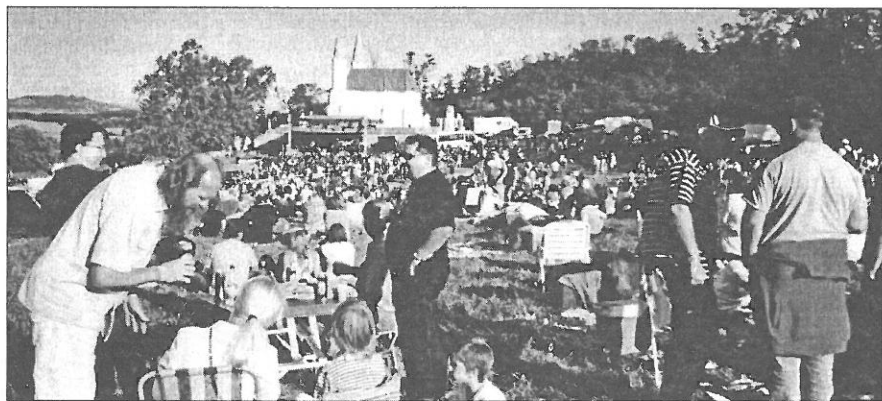
Lesz újra varázslatos est?

Egy életre szóló élményben volt részüik azoknak, akik 1989. szeptember 16-án Sitkére látogattak a Kálvária kápolna megemlézésére szervezett negyedik Rockfesztiválra. Igaz, azt mindenki tudta a királydombi, szegedi előadások után, hogy az István, a király című rockopera látványos és lenyűgöző. De, hogy ennyire... Sok száj maradt tátva. Az előadásról csak felsőfokon lehet írni – szölt a korabeli tudósítás.

Tíz év múltával, 1999 augusztusának utolsó szombatján szintén minden összejött a kápolna előtti téren: a tévéskampány, a húsz fok körüli esti meleg, no és a fellépő bandák a becslések szerint 10–12 ezer embert csábítottak Sitkére. A popzene ismerői még ma sem tudják teljes bizonyossággal megmondani, miként, és főleg, honnan került elő 12 ezer ember pár óra alatt, hogy megtekintse a sitkei kápolnakoncertet. (Pedig e napon a megyében számos nagyobb rendezvény is zajlott.) Egyesek szerint azért jöttek el ilyen sokan, mert igen ritka lett az élő, ráadásul klasszikusnak számító rockkoncert – olvasható a lapok hasábjain.

És vajon mit rejteget számunkra a 2009. évi immár 23. sitkei Rockfesztivál? Megmaradt-e a rockzene varázsa, vonzereje, lesz-e fesztiválhangulat a válságos időkben, születik-e nézőcsúcs, tud-e nívós produkcióval

előállni a szervező egyesület, a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület? Az utóbbira már most megadható a válasz. Kész a program, a felfokozott érdeklődés szinte garantálható. Augusztus 29-én az amatőr együttesek sorát a sitkei kedvenc, a B.A.D. zárja. „Béla

a disznót” követi a szűkebb pátriánkban még ismeretlen Ismerős Arcok együttes, kiknek látványosan növekszik a népszerűsége. Fél hétkor lép színre Koltay Gergő csapata, a Kormorán, akiket már nem kell bemutatni Sitkén. A Kormoránt Demjén Ferenc követi, aki 2001 után először látogat el hozzánk. Az utóbbi évek fergeteges sikerei is bizonyítják, hogy a művész jó egészséggel örvend. Biztosan vehető tehát az iránta megnyilvánuló

érdeklődés. Természetesen a „kápolnamentő” Balázs Fecő sem hiányozhat Sitkéről: kedvelt dallamai ismét felcsendülnek a domboldalon. Már-már kötelező fellépőnek számít a szombathelyi Lord együttes is, akik Sitkén siker csapatnak számítanak. A fiúk tudják, „hazai

pályán” nem lazíthatnak, ezért biztos, hogy az idén is beleadnak apait-anyait. A sort éjfél előtt az Edda zárja. Érdekességként említendő, hogy Demjén Rózsit emlékezetes szereplésekor az Edda követte, és tette fel az i-re a pontot, megmentve ezzel a fesztivált.

Reméljük Pataki Attiláékra az idén más szerep vár, és újra varázslatos este lesz a Kálvária dombon, sokak öröme.

Kiss László

Rohonci emlékeim 1951-1966.

(Folytatás a 8. oldalról)

Irén néném és Mari néni közös konyhában egymással szemben állva főzték a család ebédjét a rakott sparheltet.

Gyermekeként is mély benyomást tett rám Faragó néni önfeláldozása, ahogy Vali unokáját ápolta, pátyolgatta. Emlékszem, sok küzdelmes, szorgalmas, szegénységben közös, de egyénileg más és más sorsokra. Nyitott könyv volt a családok élete, mégsem volt szokás kibeszélni a másikat. Mindenki tiszteletben tartotta a másik „vagyonát” is. Az ajtót nem csuktuk be, ha elmentünk valahova, ha mégis becsuktuk, a kulcs látható helyen volt felakasztva. A nagy-nagy szegénységben is jutott egy szelet zsíros vagy lekváros kenyér, vagy netán palacsinta a másik gyermeknek is. Ennek a közösségnek az egyedi megismételhetetlen hangulatát, íratlan szabályait csak az ismerheti, aki itt élt. Azóta sem találkoztam olyannal, aki ne jó szívvel emlékezett volna az itt töltött évekre. Sajnáltuk, ha valaki elköltözött, ami visszavonhatatlanul bekövetkezett, mikor valamennyi család új házat épített vagy vásárolt. Nekem a „nagy család” után túlságosan kevés volt az öttagú család az új házban, mikor elköltöztünk a Rohoncra. Sokat adott ez a közösség, amit akkor még nem tudhatam: megtanított alkalmazkodni, lemondani, tolerálni a másságot is, érzékennyé tett mások problémái iránt. Így éltünk mi a nagy történelmi viharok közepette az 50-es években Sitkén, a Rohoncon.

Kiss Magdolna

Érdekességek a Sitkey család történetéből 4. rész

Megyes ispánok a Sitkey családból

Szent István államalapítását követően, egészen a 20. század közepéig ispánnak nevezték a magyar vármegyék mindenkori vezetőjét. Ezt a tisztséget a középkorban a király bízta azokra a nemes emberekre – főként tekintélyes főurakra és főpapokra (püspökökre) – akik a kíséretéhez tartoztak, és feltétlen bizalommal volt irányukban. Az ispán (latinul comes) képviselte a királyi akaratot a megyében a helyi nemességgel szemben; részben bíráskodott, beszédette a jövedelmeket, vezette a megyei hadakat. Az idők folyamán kialakult az a gyakorlat, hogy az ispán főként a királyi udvarban tartózkodott, ezért a vármegyékben helyettesei képviselték. Ők a szolgálatában álló familiárisok voltak, akiket alispánoknak (latinul vicecomes) hívtak. A Ják nemzetség és a Sitkey család tagjai közül többen is töltötték be ilyen vezető tisztséget Vas vármegyében.

A legelső ilyen vasi ispán, akit ismerünk a sorból, éppen a leghíresebb közülük. Arról a Ják nemzetségbeli Márton ispánról van szó, aki megalapította és elkezdte építtetni Vas megye egyik legnevesebb műemlékét, a jáki Szent György apátságot és a hozzá kapcsolódó kolostort. Márton ispán valamikor a 13. század legelején állt a megye élén, bár ebből a korszakból csak nagyon kevés írott forrásunk maradt fenn, így nem tudhatjuk pontosan az éveket. Annyit mindenesetre biztosan lehet tudni, hogy a hatalmas családi vagyon mellett a vármegye ispáni jövedelméből egy ilyen apátság építésére is futotta. Nem véletlen, hogy a Ják nemzetségbeliek a későbbiek során többször hangsúlyozták, hogy ők Márton ispán rokonai, akit időközben a Magnus = Nagy melléknévvel különböztettek meg a többi Márton-tól. A Sitkey család tagjai még száz év múlva is emlékeztek Nagy Márton ispánjára és annak alapítására és így ragaszkodtak a jáki apátság kegyúri jogához.

A nemzetségből kivált Sitkey család tagjai közül elsőként a család őst, Sitkey I. Lőrincet nevezték ispánnak a 13. század közepén. 70 évvel később Sitkey II. Lőrincet szintén ispánnak, azaz comesnek nevezik az oklevelekben. Sajnos azonban egyikük esetében sincs adatunk arra, hogy valóban megyésispánok voltak-e, illetve mikor és melyik megyében töltötték be ezt a tisztséget. Mindkettejük esetében feltételezhető, hogy csak megtisztelő címként nevezték őket ispánnak, talán a megyében elért tekintélyük és koruk miatt.

Az 1350-es végén Sitkey Lőkös fia Miklós volt Sopron vármegye alispánja. Ezzel családjából elsőként jutott a szomszéd vármegye vezetői közé. Azonban mindössze csak néhány alkalommal említik szereplését ebben a tisztségben.

A következő Sitkey családtag, aki vármegyei tisztségeket viselt, Sitkey Mihály volt a 15. század elején. Amint már a korábbi cikkek-

ben említésre került, ő volt az aki a családból a legmagasabb pozíciót tudata elérni. Sitkey Mihály 1410-ben szerepel először alispánként, ő is Sopron megyében viselte a tisztséget. Ezzel a tisztséggel kezdődött az a pályafutás, amelynek során katonaként, királyi udvari lovagként, királyi sáfárként szolgált Zsigmond királyt. A király udvarában tett

szolgálatok, amelyeket Zsigmond és kísérete európai körútján teljesített, eredményezték azt, hogy valamikor 1419-ben kinevezést kapott Vas megye ispáni tisztségébe.

Nem tudjuk, milyen szolgálatokért kapta a megyei vezetői tisztelet, mivel nem maradt fenn a megbízásról szóló királyi oklevél. Esetlegesen ez csak szóban történt meg, így azt sem tudjuk, hogy 1419 melyik napjától tekinthető vasi ispánnak Sitkey Mihály. Sajnos csak másodlagos formában, oklevelek tisztségfelsorolásakor szerepel ispánsága, saját maga nem adott ki semmilyen ügyben írást. Csak rövid ideig töltötte be ezt a pozíciót, mivel 1420 tavaszán már csak néhaiként említik az írások, azaz időközben elhunyt. Egyetlen leányát apja érdemeire való tekintettel Zsigmond abban a királyi kegyben részesítette, hogy fiú örökösökkel azonos jogokat biztosított Sitkey Katalinnak a családi birtokok öröklésénél.

Sitkey Mihály az ispáni tisztséget ezek szerint csak nagyon rövid ideig viselte. A körülményekből arra gondolhatunk, hogy esetleg valamilyen betegségben szenvedett, és már

nem bírta folytatni a királyi udvarral az európai körutat. Talán azért kaphatta az ispáni kinevezést, hogy visszatérhessen otthonába. Betegsége utal az is, hogy nem adott ki egyetlen írást sem ispánsága idején, csak arról maradtak fenn írások, hogy a szolgálatában álló Gércsei Mihály fia János alispánként, azaz helyetteseként különböző ügyekben intézkedett.

Sitkey Mihály halála után a család több tagja is töltött be alispáni tisztséget, de a megváltozott politikai körülmények miatt ispánságot újra már nem tudtak szerezni. A kialakult gyakorlat szerint főként nagy vagyonnal rendelkező főurak nyerhették el az ispáni tisztelet a későbbiekben. Így csak arra volt lehetőségük, hogy valamelyik főúr szolgálatában állva, annak familiárisaként közvetlenül irányítsák a megyét.

1435-től Sitkey Jakab Sopron vármegye alispánja volt, Asszonyfalvi Ostffy László főispán helyetteseként. 1450-ben Sitkey Gothárd Zala vármegye alispánja volt. 1465-től 1469-ig, majd 1482-től újra Sitkey Antal töltött be alispáni tisztelet Vas vármegyében.

1499-től pedig hosszú ideig, több mint két évtizeden át Sitkey Gerely volt Vas vármegye egyik alispánja, és egyben a sárvári vár várnagya is volt.

(Folytatás a 11. oldalon)

A Sitkey család ősi címere

Érdekességek a Sitkey család történetéből 4. rész

Megyes ispánok a Sitkey családból

(Folytatás a 10. oldalról)

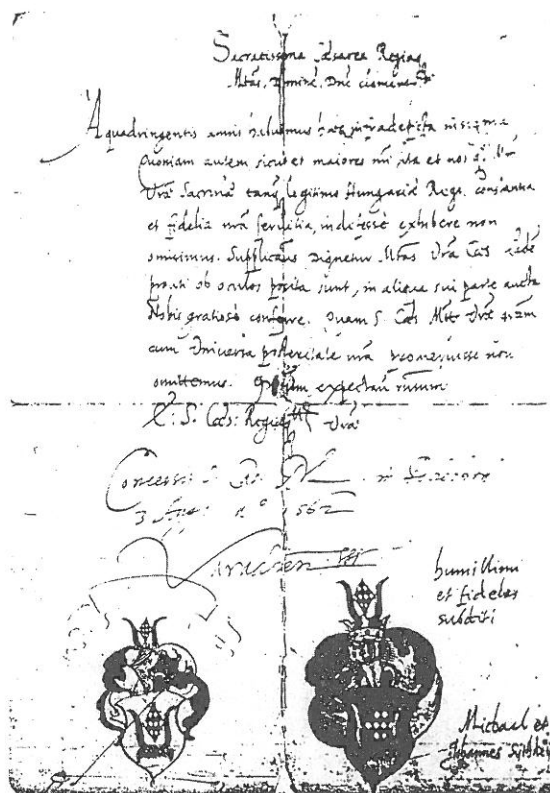
Ebben a két tisztségben olyannyira bizonyította rátermettségét és képességeit, hogy 1525-től Szapolyai János – a későbbi király – szolgálatában a visegrádi vár egyik várnagya lett, így személyesen őrizhette a magyar Szent koronát. Ő volt Visegrád várnagya a mohácsi csata idején is, tehát Magyarország egyik legnehezebb időszakában őrizte a koronát.

Az utolsó vármegyei tisztséget betöltő családtag Sitkey Jakab volt, aki 1572-ben volt Vas vármegye alispánja. Utána egyre inkább viszszaesett a család tekintélye, egyik ága pedig kihalt, így esély sem volt pozíciók megszerzésére.

Megállapíthatjuk tehát, hogy a Sitkey család tagjai a középkor századaiban különböző főurak szolgálatában állva, azoknak a familiárisaként többször is alispánok voltak. Erre a lehetőséget a megyei nemesség körében elért tekintélyük, vagyonuk és nem utolsó sorban személyes képességeik teremtették meg. Viselték ezt a tisztséget Sopron, Vas és Zala vármegyékben, tehát mindazokban a megyékben, ahol birtokaik is voltak. Ispáni tisztséget dokumentumokkal igazolhatóan Sitkey Mihály viselt a családból, aki 1419-20-ban volt Vas vármegye ispánja. Halála azonban hamar megtörte ispáni pályafutását.

Ruzsa Károly

Latin nyelvű címer leírás

Mesemondó délután másodszor

A "Szép magyar nyelvünkért, az iskolai oktatásért és közművelődésért" Alapítvány 1992 óta szervezett mesemondó versenyeket sitkei gyermekeknek, főként alsó tagozatosoknak. Az évek során csökkent a gyermeklétszám, megszűnt az iskola, ezért döntött úgy az alapítvány kuratóriuma, hogy nyit az óvodások felé, s az óvónők közreműködésével nekik is lehetőséget biztosít a megmérettetésre. Pataki Márta és Hajdu Tímea óvónők azonban azzal a javaslattal álltak elő, hogy ne tegyék ki a kicsiket a verseny izgalmainak, s mindenkit egyformán jutalmazunk azért, hogy közönség elé mert állni. Így alakult át 2008-tól mesemondó versenyünk mesemondó délutánná. Először az óvodások adtak elő egy mesejelenetet, bájjukkal, humorukkal gyakran megnevettetve a közönséget. Majd az általános iskolások meséi következtek. Persze akadt néhány gyengébb produkció is, de a gyerekek többsége becsületesen felkészült, előadásukat élvezet volt hallgatni. Akár még szakértőkből álló zsűri előtt is megállták volna a helyüket. A délután végén minden gyerek ajándékkal tért haza. Természetesen előtte még vendégül láttuk őket, innivaló, torta feledtette velük az izgalmakat.

Mosolygós szemük, örömlük a bizonyítéka annak, hogy szükség van az ilyen délutánokra, ahol egy kicsit belekóstolhatnak a versenydrukkba, de szorgalmuk is elnyeri jutalmát. S nem utolsósorban ezen a délutánon senki nem ült közülük egymaga a tévé előtt!

Gróf Lászlóné
az alapítvány elnöke

VII. Kemenesalja Kupa

Folytatódott 2008-2009-ben is a nagysikerű Kemenesalja Kupa a Borostyánkert tekepályán.

Immár 7. alkalommal küzdöttek meg egymással a csapatok az őszi-tavaszi rendszerű, 40 vegyes gurításos rendszerben. A csapatok számában nem történt nagy változás az előző évekhez képest. Csak egy csapat a Káldi Önkormányzat női csapata nem tudott elindulni időpont egyeztetési problémák miatt.

A nevezett 11 csapat játékosállománya részben kicserélődött, több új igazolás is erősítette a csapatokat. Összesen 78 játékos jutott szóhoz a fordulókban. A találkozókat továbbra is a sportszerűség jellemezte. Kevés sárgalap került kiosztásra, piros lapot egy versenyező se kapott, komoly sérülés nem történt. Sajnos előfordult, hogy egyes

csapatok elfelejtettek időpont módosítást kérni, így elmaradt 1-1 mérkőzés, de ezek az események a végeredményt nem befolyásolták. Az idén is óriási küzdelem alakult ki a dobogós helyekért, s ezáltal a bajnokság színvonala is nőtt. Egyéniben Bertha Zoltán, Bertha Sándor, Patyi Csongor lettek dobogósok. A Zöld Sasok az előző évekhez hasonlóan kimagaslóan szerepelt, így megnyerte a bajnokságot. A Borostyánkert csapata csak megközelíteni tudta a bajnokot. A Borostyánkert szponzorok segítségével a sárvári bajnokságban is elindult. Szakmai fejlődés után a megyei bajnokságban való szereplés a cél. Ehhez a játékosállomány adott, az anyagi támogatást kell megalapozni, és akkor sikeres lehet a magasabb osztályban való szereplés.

(Folytatás a 12. oldalon)

VII. Kemenesalja Kupa

(Folytatás a 11. oldalról)

Említésre méltó a sitkei 1111 csapata, amely az utánpótlás nevelés szempontjából nagy jelentőségű. Tehetséges, fiatal versenyzőkből áll, akik már kupákon is bizonyították tudásukat. A harmadik sitkei csapat a Barátok. Az egyik legszimpatikusabb együttesként sokszor nyújtottak kiemelkedő eredményt. Ők hasznos kikapcsolódásnak, jó

testmozgásnak és baráti összejövetelnek tartják a tekesportot.

Összességében pezsgő sportélet zajlott a tekézőben, sok örömet és jó szórakozást nyújtva a versenyzőknek és szurkolóknak egyaránt.

Köszönet kollégáimnak a sok segítségért, amit a verseny szervezéséhez, a honlap működéséhez, az eredmények nyilvántartásához nyújtottak.

A bajnokság végeredménye:

Helyezés	Név	Meccsek száma	Győzelem	Döntetlen	Vereség	Arány	Fa	Pont
1.	Zöld Sasok	20	17	0	3	83	37	12631
2.	Borosnyáktér	20	15	1	4	81	39	12627
3.	Aranykezek	20	13	2	5	73	47	12391
4.	Oregfiúk	20	10	2	8	63	57	12098
5.	Kemenesmagasi	20	9	2	9	59	61	12053
6.	Nem-Isz-Tok	20	9	1	10	61	59	11920
7.	Nagysimonyi	20	9	1	10	58	62	12290
8.	Kenyeri	20	8	0	12	54	66	11134
9.	1111	20	7	0	13	50	70	11930
10.	Mersevát	20	5	1	14	43	77	10823
11.	Barátok	20	3	0	17	35	85	11203

Germán Ervin

Teke szakosztály alakult Sitkén

Az eredményes sitkei tekeélet már több éve folyamatban van, de a további előrelépés, szervezettebb sportélet érdekében úgy éreztük, szükséges egy teke szakosztály létrehozása, mivel a jövő évben szeretnénk a csapattal hivatalos bajnokságban is szerepelni, melyhez feltétel az egyesületi keretek között való működés. Pályázati lehetőségekhez is csak egyesületi formában működő szakosztályként tudunk hozzáférni, ezért kerestük meg a Kápolnáért Kulturális és Sport Egyesület vezetőségét.

A vezetőség a teke szakosztály létrehozására irányuló kérelmünket elfogadta, így a szakosztály 2009. december 3-án megalakult.

A szakosztály a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület tagjai által létrehozott, vezetőséggel és tagsággal rendelkező társadalmi szervezet, mely önálló szakosztályként, a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület elnökségének illetve elnökének felügyelete alatt működik. Nyitott azok számára, akik egyetértenek a szakosztály céljaival, és egyetértenek a célok megvalósításával. Szolgáltatásait bárki igénybe veheti. Elsődleges célja a közös tekesport programok szervezése, kupákon, bajnokságok történő részvétel biztosítása. Célja még a teke rendezvények népszerűsítése, a teke múltjával kapcsolatos ismeretek átadása. Célja az utánpótlás és az oktatás a fiatalok körében, valamint a tekesport megismertetése a lakóhely és a régió lakosságával.

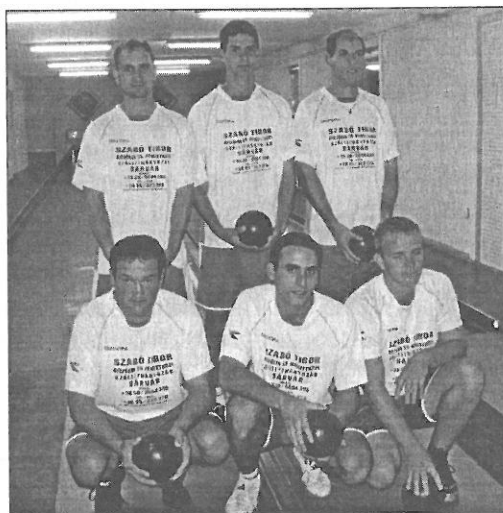
A szakosztály vállalja az elérhető teke rendezvényekről kiadványok megjelentetését és terjesztését, továbbá célul tűzi ki más klubokkal, egyesületekkel történő kapcsolatfelvételt és ápolást, a teke népszerűsítését, a sport szeretetének megóvása érdekében. Az észrevételekből arra lehet következtetni, hogy a szakosztály tagjai akarnak tenni eme kitűzött nemes cél érdekében.

Egy kis ismertető a csapatról és az eddig elért eredményekről:

2002-ben egy baráti társaság teke csapatot alakított Sitkén. Azóta sok

versenyen megmérettünk magunkat, és szép sikereket értünk el. Csapatunk 8-10 főből áll. Eredményeink:

2005/2006-os Kemenesalja Bajnokság (Sitke) I. helyezés. 2007-ben ÚJONCKÉNT megnyertük a Sárvári Városi Csapatbajnokság II. osztályát, majd 2008-ban a Sárvári Városi Csapatbajnokság I. osztályát úgy, hogy felkerülve, utolsó mérkőzésünkig veretlenül, toronymagasan (10 pont előnnyel) az első helyen végeztünk. A bajnokságon kívül a sárvári kupákon is jól teljesítettünk. 2 év alatt 5 első 4 második és 3 harmadik helyezést sikerült elérnünk. Pápai versenyeken is eredményesen szerepelünk: 2008-ban 4 kupán indultunk, ebből kettőn első, kettőn második helyezést szereztünk. 2009-ben eddig 4 kupán vettünk részt, ebből egy második, egy harmadik és két egyéni első helyezést sikerült elérnünk.

Felső sor: Palkovits Péter, Bejczy Tamás, Orbán Csongor.
Alsó sor: Hajas András, Viczmándi Ervin, Molnár Tibor. A képről hiányzik: Horváth Ádám, Ódor Szilárd, Varga Gábor

Az idei sárvári városi bajnokságban a harmadik helyen állunk, három ponttal lemaradva az első helyezettől. A sárvári csapatranglistát három ponttal vezetjük, játékosaink az egyéni ranglistában is előkelő helyen szerepelnek. 2009-es sárvári kupa eredményeink: Farsang Kupa: csapatban 2. helyezés. Húsvét Kupa: csapatban 4. helyezés, egyéniben 2. helyezés. Sárvár Városi Sportnap: csapatban 1. helyezés. Majális Kupa: csapatban 2. és 3. helyezés, egyéniben 2. és 3. helyezés (két csapatot indítottunk)

Azt hiszem, az eredmények magukért beszélnek, ezért szeretném kihasználni az alkalmat, hogy megköszönjem az egész évben kitartó támogatást annak a néhány, de annál lelkesebb szurkolónak, akik velünk voltak mérkőzéseink alatt. Köszönöm csapattársaimnak az eddigi áldozatos munkát, támogatóinknak a sok segítséget, valamint Germán Ervinnek az edzési lehetőség biztosítását.

Sok sikert kívánok minden tekebarátnak, valamint jó élményeket a közönségnek.

Viczmándi Ervin

Évfordulókhoz közeledik a Labdarúgó Szakosztály

Fennállásának 14. bajnoki szezonját kezdte meg a sitkei futballcsapat a 2009/2010-es bajnoki szezonban. De vajon van-e rá igény és elég akarat, hogy a 15. talán a 20. bajnoki rajtot is megérjük? Mostanában leginkább ez foglalkoztatja a mi futballunkat szerető és azt művelő sitkei lakosokat és csapatunk tagjait, de Labdarúgó Szakosztály vezetőségét pedig mindenképp.

Mert sajnos – legalább is mi így érezzük – valahogy elfogyott Sitkén az összefogás, a tenni akarás, futball-ügyben mindenképp. Bizonyára lelohadt a kezdeti lelkesedés, ami törvényszerű. Az induláshoz szükséges lendület, amelynek segítségével a semmiből szinte hetek alatt futballcsapat alakult, kissé megkopott. A szakosztállyal együtt az akkori ifjúság is korosodott. Ma már nem tőlünk hangos a futballpálya minden este, a mostani fiatalok meg talán már nem érzik annyira magukénak azt, ami felépült az elmúlt 14 év során. Ez talán a mi kritikánk is, de lehet, hogy csak a kor változott? Lehet, hogy mi nem

dolgoztunk eleget? Valószínűleg lehetne sokkal jobban és hatékonyabban vezetni az egyesületet, ezt sokszor megkaptuk már. De azt a kritizálók mindig elfelejtik, hogy az a pár ember (Németh Attila, Viczmándi Ervin, Orbán Csongor, Pénzes Gusztáv, Poós Gusztáv, Gaál Tibor, Horváth Gábor és jómagam), akik működtetik a csapatot – szabadidejük egy részét feláldozva – mindenféle ellenszolgáltatás nélkül, mindig próbálták a helyes utat járva, tudásuk, tapasztalatuk legjavát adva teljesíteni az elfogadott feladatokat. És ez soha, egy pillanatig nem volt teher senkinek, úgy érezzük, hogy az eredmények, a létezésünk minket igazolnak. Bizonyára elkövettünk hibákat, hoztunk rossz döntéseket az elmúlt évek folyamán, de hibázni csak az tud, aki tesz is valamit. És bizton állíthatom, hogy döntéseinket a falu, a csapat érdekét szem előtt tartva hoztuk meg mindig. Úgy gondolom, hogy munkánkat elsősorban szurkolóink kitartása minősíti. Ezen kívül jó fokmérő a szakosztály munkájának minőségét illetően, hogy az elmúlt években benyújtott számtalan pályázatunkat az azokat kiíró szervezetek egy kivételtől eltekintve mindig érdemesnek találták a támogatásra. Munkánkat a Wesselényi Miklós Sport Közalapítvány, a Vas Megyei Közgyűlés, a Nemzeti Civil Alap – közvetve a Szociális és Munkaügyi Minisztérium – is érdemesnek találta támogatásra. Sitke Község Önkormányzata, a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület és a Sárvári Security Service Kft. is minden évben megadja szakosztályunknak a szükséges támogatást.

Másik nagy problémánk, hogy sajnos egyre kevesebb gyerek van, aki igazán szeret futballozni. Kevés a fiatal, a gyerekeket jobban leköti a mai világban a számítógép, mint a mozgás. A futballozni szerető sitkei, felnőtt korú játékosokból sajnos egy kispályás csapat is alig jönne össze. Ennek ellenére 35 igazolt sportolónkból 18 sitkei

lakos, és még ott van az U-14-es csapatunk is, ami azért bizakodásra adhat okot a jövőre nézve. Egyesületünk azért igyekszik megadni a lehetőséget a helyi fiataloknak a testmozgás művelésére. A futballpályát folyamatosan gondozzuk önkormányzati segítséggel. A pályát bárki szabadon használhatja, korosztályos csapataink mindenkit szívesen látnak, aki sportolni szeretne.

A felnőtt labdarúgó csapat

Álló sor: Németh Attila szakosztály vezető, Németh Roland, Kaisinger András, Vincze László, Szomorkovics Balázs, Asbóth István, Varga Zoltán, Pék Csaba
Elöl: Kolonics Ferenc, Komáromi Szabolcs, Papp Balázs, Kemecei Roland, Molnár Ádám, Vizkeleti Attila, Horváth Roland

Ennyit az labdarúgók gondjairól, pár gondolat a mindennapjainkról is. Mint a címben utaltam rá, évfordulónk lesz az idén is. 2009 júniusában lesz ugyanis 10 éve, hogy Sitke község felnőtt nagypályás labdarúgó csapata, a mai napig fennállása óta először és idáig egyetlen egyszer bajnokságot nyert. Az 1998/99-es szezon körzeti bajnokságát meggyőző fölényrel, a mezőnyből kiemelkedve nyerte meg Sitke csapata. Ennek emlékére, illetve megünneplésére az idei nyáron szervezünk egy rendezvényt, hogy megvendégeljünk a bajnokcsapat játékosait, szurkolóit, (Folytatás a 14. oldalon)

U 14-es labdarúgó bajnokság végeredménye

Véget ért a Sárvári Városi Labdarúgó Szövetség által szervezett 14 éven aluli labdarúgók kispályás bajnoksága.

Az „A” csoportban a Boba a Sárvári FC, és a Nagysimonyi, a „B” csapatban a Hosszúpereszteg, a Hegyhát és a Sitke versengett a bajnoki pontokért. A „B” csoport mérkőzéseinek házigazdája Sitke volt.

A májusi fordulók eredményei:

Sitke – Hegyhát	2:5
Hegyhát – Hosszúpereszteg	4:4
Sitke – Hosszúpereszteg	5:4
Hegyhát – Sitke	2:5
Hosszúpereszteg – Hegyhát	1:1
Hosszúpereszteg – Sitke	6:2

A csoport végeredménye:

1. Hosszúpereszteg	8	5	2	1	38:16	17 pont
2. Hegyhát	8	2	3	3	18:21	9 pont
3. Sitke	8	2	1	5	15:22	7 pont

A döntőbe bejutott csapatok: Boba, Sárvár FC, Hosszúpereszteg, Hegyhát.

A döntő eredményei:

Hosszúpereszteg – Sárvár FC 1:2

Hegyhát – Boba 0:2

III. helyezéért: Hosszúpereszteg – Hegyhát 4:0

I. helyezéért: Sárvár FC – Boba 2:5

Évfordulókhoz közeledik a Labdarúgó Szakosztály

(Folytatás a 13. oldalról)

vezetőit és mindenkit, aki részese volt bármilyen formában is sikerünknek. A tervek szerint a rendezvény lebonyolításában segítségünkre lesz az Együtt Sitkéért Egyesület is. Időpontról később értesítjük az érdeklődőket.

A 2008/09-es szezon tavaszi rajtjának csapatunk megerősödve, új edzővel látott neki. Szalay Zsolt érkezett játékos-edzőnek. Varga Zoltán, Szomorkovics Balázs, Borsodi József, Komáromi Szabolcs, Tóth Zoltán erősíti a csapatot, mely jelenleg a bajnokság 10. helyén áll, 7 győzelem mellett 7 döntetlent értünk el, és ugyanennyi vereséget szenvedtünk el. Az eredmények nem tükrözik, de úgy gondolom, és talán szurkolóink is hasonlóan látják, hogy játékban sokat fejlődött a csapat: próbáljuk játszani a futballt, és bízunk benne, hogy az eredmények is jönni fognak hamarosan. Megfigyeltetett ifjúsági csapatunk (az egész mezőnyben talán a legfiatalabb átlagéletkorral), a bajnokság 8. helyén áll, 10 győzelem mellett 11 vereséget szenvedett el. Biztató a jövőre nézve, hogy U-14-es csapatunkból az idei évben 4 fiatal játékos, Czímber Norbert, Samu Kornél, Kopácsi Sándor és Mórocz Csaba felkerült az ifjúsági csapathoz. Ez elsősorban Poós Gusztáv munkájának köszönhető, aki az U-14-es korosztályt irányítja, nagyon szépen és eredményesen.

Az ifjúsági labdarúgó csapat

Az idei év szakosztályunk számára tisztújítással kezdődött. A törvényi szabályozás miatt Gaál Tibornak le kellett mondania a Labdarúgó Szakosztály vezetői tisztségéről összeférhetetlenség miatt, mivel tagja a falu képviselő testületének is. A közgyűlés, február 20-i ülésén, az új szakosztály vezetésével Németh Attilát bízta meg ez év június 30-ig. A vezetőségnek tagjai még: Pénzes Gusztáv, Orbán Csongor, Viczmándi Ervin, Pék Csaba. A szakosztály vezetősége és

játékosai nevében ezúton is köszönetet mondunk Gaál Tibornak az eddigi munkájáért, és hiszünk benne, hogy a továbbiakban is szívügyének tekinti Sitke labdarúgását. Németh Attilának sok sikert kívánunk új feladatához, aki immár 11 éve a sitkei futballal él együtt. Munkája mellett a csapat körüli teendőket is maximálisan ellátja, újabb és újabb feladatok hárulnak rá, amelyeket mindig teljes odaadással végez el. Köszönet érte!

Kívánom mindenkinek, aki szereti a focit, hogy még sok sikeres mérkőzést élhessünk

végig együtt Sitkén. Legyen jó csapatunk, találja meg mindenki a helyét a civil életben, és a civil társadalomban egyaránt. Mivel a kistérségek egyre jobban magukra vannak hagyva és utalva, próbáljunk minden célt közösen megfogalmazni és megvalósítani. Ehhez kívánok sok egészséget mindnyájunknak!

Pék Csaba

Falunap 2009.

Az „Együtt Sitkéért” Egyesület, az Önkormányzat, a Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület július 18-án (szombaton) rendezi meg a lakosság „apraját-nagyját” mozgósító Falunapot, a Művelődési házban és környékén.

A Falunap programja:

- 06.30 Zenés ébresztő (zenés Falunapra hívogató)
- 09.00 „Mozdulj Sitke!” utcai futás (1251 méter)
– minden résztvevő emléklapot kap, továbbá a sorsoláson értékes jutalmat nyerhet
- 09.30 Nevezés a főzőversenyre
- 10.00 Ünnepélyes megnyitó
- 10.15 Diákfoci (U-14-es csapatok részvételével)
- 10.15 Tréfas sor- és váltóverseny 8 fős csapatok részvételével (ifjúsági- és felnőtt korosztály részére)
- 11.00 Gyermekek motoros találkozó és verseny (óvodás korúak részére)
- 13.00 A főzőverseny értékelése, közös ebéddel, majd sörivó verseny
- 13.45 Díszítőművészeti szakkör kiállításának megnyitója
- 14.00 Zenés blokk
(Sitke legtehetségesebb fiataljai énekelnek, zenélnek)
- 15.00 Erős emberek versenye
(küzdelem „A falu legerősebb embere” cím elnyeréséért.

Az I-III. helyezettek díszes serleget, a győztes pedig vándorkupát kap jutalmul.)

- 17.00 Női-férfi szkander verseny
 - 17.45 Ünnepélyes eredményhirdetés és díjkiosztás
 - 18.00 Házassági évfordulósok köszöntése, majd utána operett-gála a tiszteletükre
 - 21.00 Falubál: játszik a Szfinx együttes
- Rendezvényünkre szeretettel várjuk a falu lakosságát!

Szkanderverseny a 2008. évi falunapon

Ha húsvéthétfő, akkor megint kispályás foci

Az Együtt Sitkéért Egyesület szervezésében immár ötödik éve kerül megrendezésre a húsvéti sportnap. Az egyesület éves programja közül ez az egyik kiemelt fontosságú esemény. Az előkészületek már február hónapban elkezdődtek. A versenykiírás és a csapatokkal történő egyeztetések nagy feladatot jelentettek a szervezőknek. A kiírás szerint délelőtt a gyerekek, délután a felnőttek versenyezhetnek az egyéni és csapat díjakért, illetve a vándor kupáért, melyet tavaly indítottak útjára hosszú távú tornák rendezésének reményében.

A korai locsolkodás után 10 órakor kezdődött a sitkei nagypályán szép környezetben és szép napos időben a gyerekfoci. Nagysimonyi, Sótöny, Szent László Iskola és Sitke csapatai küzdöttek sportszerűen egymás ellen. Körmérkőzéses rendszerben nagy küzdelemben egyenlő ponttal, de egyetlen több rúgott góllal Sitke nyerte a tornát Nagysimonyi csapata előtt. Harmadik helyezett Sótöny lett, míg negyedik helyen a Szent László Iskola végzett. Itt köszönném meg a sitkei U-14-es csapat vezetőjének, Poós Gusztávnak munkáját, ami az eredményességet és a csapat fejlődését is hűen tükrözi.

13 órakor kezdődtek a felnőtt csapatok küzdelmei. 7 csapat részvételével két csoportban körmérkőzéses rendszerben zajlott a torna. Az „A” csoportot nagy meglepetés-

re a néhány rutinos játékoskal megerősített Sitke IFI nyerte a TEAM 09 előtt. Kiesett a további küzdelmekből a Borostyánkert és a Gérce Öregfiúk csapatai. A „B” csoportba papírforma eredmények születtek, hiszen a tavalyi győztes Gérce nyerte a csoportot a Különjárat előtt. Nem jutott tovább a TURI FULI csapata. Az elődöntő egyik ágán az elfáradó Sitke IFI sima (9-1) vereséget szenvedett a Különjáratától. A másik ágon némi

meglepetésre Gérce kikapott (2-0) a TEAM 09-től. A döntő színvonalas és a rangjához méltó küzdelmet hozott, és a tornát a végig jól játszó Különjárat (3:0) nyerte a TEAM 09 ellen. A sportnap a sportolni vágyóknak kiváló sportolási lehetőséget biztosított. Üde színfolt volt a sok érdeklődő, amely erőt ad a további tornák rendezéséhez.

Pénzes László

Gokartos száguldozó

Nem esik messze az alma a fájától, tartja a mondás. Így van ez a Havasi családban is. A nagyapa sportszeretetét, vitalitását, kitartását örökölte fia, Balázs, na meg az unoka, ifjabb Havasi József is.

Havasi Józsika szőszke, életvidám kisfiú. Még csak 8 éves, de már kétszeres magyar bajnoknak mondhatja magát. A 2008-as Gokart Országos Bajnokságon „Easykart” és „Maxterino” kategóriában is az első helyen végzett.

Józsika, saját bevallása szerint már „régóta” gokartozik. Édesanyja, Andrea elmondta, hogy a régóta kb. 3 évet jelent, ebből az utolsó két év már a versenyszerű sportolásé.

– Miért a gokartot választottad? – érdeklődtem Józsikától.

– Mert majd egyszer FORMA 1-es pilóta szeretnék lenni! Olyan, mint az Alonso, a Hamilton, vagy a Kimi Räikkönen! – válaszolta.

Józsika ekkor a számtalan, általa nyert kupa, serleg, díj és érem szomszédságából leemelte azt a fényképet, amely a tavalyi FORMA 1-es világbajnokot, Lewis Hamiltont, testvérét Barbarát (aki szintén bajnok, mégpedig magyar – osztrák gokartbajnok), valamint őt ábrázolja.

Később aztán kiderült, hogy a gokart és a FORMA 1 az apának, Havasi Balázsnak is nagy álma.

Andrea elmondta, a gokartban a versenyévad februártól októberig, novemberig tart. Ekkor a kisfiú minden hétvégéje foglalt, hiszen Józsika indul mind a magyar, mind pedig az olasz bajnokság futamain.

Józsika a sárvári Szent László Katolikus Általános Iskolába jár, mégpedig csütörtök délig. Ekkor ugyanis felkerekednek a mamával, és elindulnak az éppen aktuális versenyhelyszínre. Pénteken tartják a szabadedzéseket, szombaton zajlanak az időmérő futamok, a verseny napja pedig a vasárnap. Hétfőn a „bajnok” általában nem megy iskolába, ekkor piheni ki a hétvége fáradalmait.

– Nem kimerítőek, fárasztóak a hétvégi versenyek, a sok-sok utazás? – kérdeztem Józsikától.

– Á, egyáltalán nem! A pályán jól érzem magam, már 4-5 barátot is szereztem. Ha itthon vagyok, akkor tanulok, focizok, petanquezek (nemsokára ebben a sportágban is versenyre utazik csapatával), motorozok, quadozok vagy a Pannónia Ringre megyek az apával. – közölte velem a kisfiú, miközben szimulátorával az éppen soron következő verseny pályáját tanulta, gyakorolta.

Józsika teherbíró-képessége nem ismer határokat, mondta az édesanyja.

(Folytatás a 16. oldalon)

SPORT ■ SPORT ■ SPORT

Gokartos száguldozó

(Folytatás a 15. oldalról)

Nagyon jól tanul, a hiányzások pótlása neki nem jelent problémát. Mivel elsősorban Olaszországban versenyez, tanulja az olaszt, na meg az angolt is. Az angol nyelv ugyanis nélkülözhetetlen a boxutcában. Jocika általában véve is könnyen és jól tanul. Vonatkozik ez a versenypályákra is, melyeket ebben a sportágban a versenyzőknek meg kell tanulniuk. Józsiika 4-5 kör megtétele után képes „megjegyezni” az addig ismeretlen pályát. Ez a képessége versenyhelyzetekben nagy előnyt jelent.

– Melyek voltak Józsiika eddigi legnagyobb sikerei? – tettem fel a kérdést Havasi Balázsnak.

– A tavalyi évben mind az „Easykart”, mind pedig a „Maxterino” kategóriában országos bajnokságot nyert Magyarországon. A Poznanban (Lengyelország) megrendezett Európa – bajnokságon a „B” finálé győztese volt, a jesolói világdöntőn pedig a 23. helyezést szerezte meg. Mindezt 7 évesen, amikor is csak külön korengedménnyel indulhatott az egyes kategóriákban.

– Hogyan áll Józsiika az idei bajnoki szezonban? Melyek távlati terveik, céljaik? – faggattam tovább az apát.

– A fiam az idén is vezeti az országos bajnokságot, mind az „Easykart”, mind pedig a „Maxterino” kategóriában. Célunk az ismétlés, tehát a bajnoki címek megvédése.

A tavalyi évhez hasonlóan versenyez az Észak-, illetve a Közép-Olasz bajnokságban is. Ott összesítésben a 7. helyről „visszacsúszott” a 10. helyre, de csak azért, mert két futamot ki kellett hagynia. Akkor ugyanis a magyar bajnokság futamain indult.

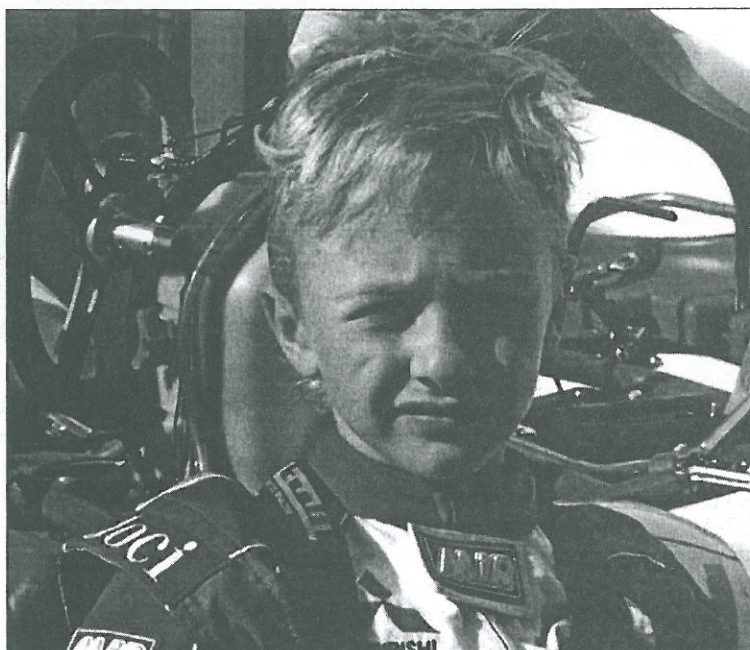
A magyar bajnoki sorozatban 22 futamon indul majd, ami 11 hétvégét jelent. Olaszországban 34 hétvégét tölt el.

Idén is elindul a Miedziana Goraban (Lengyelországban) megrendezendő Európa-bajnokságon, valamint a Dél-Amerika Kupa döntőjén Caracasban (Venezuela). Az évad legfontosabb versenye az október 18-án Sienában (Olaszország) megrendezésre kerülő „Világdöntő” lesz, ahol kategóriánként az egyes bajnokságok legjobbjai (1-2.hely) vesznek részt. Itt Józsiikának 120 ellenféllel kell majd megküzdenie.

Álmunk még egy sikeres verseny Monacóban. Ez az a város, ahol egy igazi gokartosnak meg kell magát méretnie, és versenyt kell nyernie.

Azt tervezzük, hogy a fiam a junior korosztályig (14 év) gokartozik, aztán jöhet a FORMA 1!

Előtte pedig még nyilván a különböző FORMA 1 autó kategóriák.

Havasi Jocika a bajnok

Józsiika terhelhetőségét jelzi, hogy tavaly összesen kb. 11.400 km-t gokartozott. Idei terveink a 15.000 km-t célozzák meg. – tette hozzá a büszke apa.

– Jó lenne, ha sok versenyen esne az eső! Szeretek esőben vezetni, lassan olyan jó „esőmenő” leszek, mint az Alonso! – szölt közbe a kislfiú.

– Ez valóban így van, – vette át a szót Andrea. Esőben jól érvényesül Józsiika tudása, technikája, képzettsége. Extrém körülmények között nem csak a lőerők döntenek. A kislfiú már képes arra, hogy felmérje az autó állapotát, felismerje a technikai gondokat, az esetleges beállítási problémákat. ez azért fontos, mert

szerezője, Tóth Krisztián – akivel a kezdetektől együtt dolgoznak – így könnyebben orvosolni tudja azokat.

Terveink, céljaink, csak szponzorok közreműködésével valósulhatnak meg. Örülünk, hogy a Birel is felfigyelt már Józsiikára. A Birel Olaszország legnagyobb csapata, amely a legjobb utánpótlás versenyzőket foglalkoztatja – folytatta Havasi Balázs.

– Józsiika, nagyon örülök, hogy megismerhettelek. Remélem, hogy 15-20 év múlva már sikeres, ismert FORMA 1-es pilóta leszel! Én pedig majd büszke leszek arra, hogy Magyarország első FORMA 1-es bajnoka első interjújának egyikét a Sitkei Hírek olvasóinak adta.

– Biztos, hogy így lesz! – kuncogott a szösi fiúcska. És aki még több információt, érdekességet akar olvasni erről a tehetséges kislfiúról, annak ajánlom a következő weblapokat:

www.easykart.it

www.gokartmagazin.hu

Kondics Erika

A Kápolnáért Kulturális és Sportegyesület ingyenes lapja

Szerkeszti a szerkesztőbizottság: Germáné Cseszko Blanka, Gróf Lászlóné, Kiss László, Kondics Erika, Dr. Nagy Erika, Szép Orsolya

Kiadó: Kovács Ferenc (A szerkesztőség postacíme: 9671 Sitke, József A. u. 1.) Készült: Sárvár, Újsziget-rotta